

Ved 1. Behandling i Folketinget anbefaledes Lovforslaget af Socialdemokraternes Ordfører (A. C. Meyer) og af de Radikales Ordfører (Niels Petersen). Venstres Ordfører (Hans Jacob Sørensen) udtalte sig stærkt mod flere af de foreslaaede nye Bestemmelser og sluttede saaledes: „Jeg mener, at i det store og hele kan vi være tilfredse med den bestaaende Lov, og at Lovforslaget i alt Fald er alt for vidtgaende overfor Ejendomsretten og i Henseende til at stille økonomiske Krav til det offentlige.“

De Konservatives Ordfører (H. F. Ulrichsen) stillede sig paa samme Maade og udtalte: „Der er en Række Bestemmelser, der uden Tvivl frembyder Fordele i Sammenligning med den nugældende Lov. Der er en hel Del Detailbestemmelser, der enten er paakrævede eller i alt Fald heldige, men der er enkelte Bestemmelser, navnlig i §§ 23 og 24, der gaar Ejernes Ret for nær, og vi fra konservativ Side vil ikke kunne bidrage til, at disse Bestemmelser faar Lovhjemmel. Endvidere . . . vil vi Konservative ikke gaa med til, at Loven i for høj Grad paalægger det offentlige nye Udgifter til Administration.“

I den af Udvalget afgivne Beretning udtaltes: „Udvalget har afholdt i alt 16 Møder og havde ved Rigsdagssamlingen Slutning naaet til en indgaaende Drøftelse af Naturfredningslovforslagets Paragraffer. Arbejdets Resultat var Fremsettelse af en Række foreløbige Ændringsforslag, som paa flere Punkter nærmede modstridende Anskuelser til hinanden, medens andre Spørgsmaal, specielt vedrørende Almenhedens Adgang til al Fredskov, endnu stod aabne til fortsat Behandling. Her var Meningerne imidlertid saa delte, at der ikke kunde paaregnes nogen Enstemmighed. — Med Hensyn til de foreløbige Ændringsforslag, som vedføjes Beretningen (Bilag 1), er der Grund til at fremhæve, at de, hvad Sammensætningen af Naturfredningsnævn og Naturfredningsraad angaar, utvivlsomt maa betegnes som Forbedringer af den gældende Lov af 1917. Paa disse to vigtige Punkter opnaaedes fuld Enighed indenfor Udvalget. Det samme gælder Bestemmelserne om de skæmmende Reklameskilte, som man foreslaar fuldstændig fjernet indenfor et nærmere fastsat Aaremaal. — Nogen fælles Indstilling vedrørende Retten til Færdsel paa den udyrkede Strandbred naaedes ikke, men der var ej heller noget Ønske om at gøre denne Færdselsret ringere end den i Loven af 1917 fastsatte. Det er under Drøftelsen af denne Sag fremhævet, at hvor Befolkningens gamle Ret til fri Færdsel endnu bestaar uden nogen Art af Indskrænkning — som f. Eks. i Sønderjylland — bør dette give sig et fornødent tydeligt Udtryk i en revideret Lovgivning. — For at klargøre Rækkevidden af Færdselsretten